

22. Wielkanocny Festiwal Ludwiga van Beethovena

22nd Ludwig van Beethoven Easter Festival

Honorowy Patronat Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudy

Honorary Patronage of Andrzej Duda, the President of the Republic of Poland

Niedziela, 18 marca

19.30

Sunday, 18 March

7:30 pm

Filharmonia Narodowa

Sala Koncertowa

Warsaw Philharmonic

Concert Hall

ul. Sienkiewicza 10

*Koncert pod Honorowym Patronatem Ambasadora Republiki Federalnej Niemiec,
Pana Rolfa Nikela*

*Concert under the Honorary Patronage of the Ambassador of the Federal Republic
of Germany, Mr Rolf Nickel*

Koncert pod Honorowym Patronatem Ambasadora Rumunii, Pana Ovidiu Drangi

Concert under the Honorary Patronage of the Ambassador of Romania, Mr Ovidiu Dranga

Organizacja / Organisation:

Wielkanocny Festiwal Ludwiga van Beethovena
Ludwig van Beethoven Easter Festival
Stowarzyszenie im. Ludwiga van Beethovena
Ludwig van Beethoven Association

Elżbieta Penderecka
Prezes Zarządu, Dyrektor Generalny
President, General Director
Andrzej Giza, Dyrektor / Executive Manager

Współorganizacja / Co-organisers:
Filharmonia Narodowa w Warszawie
Warsaw Philharmonic

Teatr Wielki – Opera Narodowa
Teatr Wielki – Polish National Opera

Zamek Królewski w Warszawie
Royal Castle in Warsaw

Festiwal jest dofinansowany ze środków
Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego.
The festival is co-financed by the funds from
the Ministry of Culture and National Heritage.

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.**

Sinfonia Varsovia

Narodowa Orkiestra Symfoniczna Polskiego Radia w
Katowicach
Polish National Radio Symphony Orchestra in Katowice

Orkiestra Filharmonii Poznańskiej
Orchestra of Poznań Philharmonic

Wrocławska Orkiestra Barokowa
Wrocław Baroque Orchestra

Orkiestra Kameralna Polskiego Radia AMADEUS
AMADEUS Chamber Orchestra of Polish Radio

Santander Orchestra

Zachęta – Narodowa Galeria Sztuki
Zachęta – National Gallery of Art

Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina
The Fryderyk Chopin University of Music

Współpraca / Collaboration:

Urząd Miasta Krakowa
The Municipality of Krakow

Uniwersytet Jagielloński
Jagiellonian University

Biblioteka Jagiellońska
Jagiellonian Library

Akademia Muzyczna w Krakowie
The Music Academy in Kraków

Muzeum Narodowe w Krakowie
National Museum in Krakow

Festiwal jest realizowany dzięki wsparciu finansowemu
Miasta Stołecznego Warszawy.
The Festival is produced thanks to the financial support
of the Capital City of Warsaw.



MIASTO
STOŁECZNE
WARSZAWA





WARSZAWA 16-30 MARCA 2018

www.beethoven.org.pl

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Uwertura *Coriolan* op. 62

Coriolan Overture, Op. 62

Koncert skrzypcowy D-dur op. 61

Violin Concerto in D major, Op. 61

1. Allegro ma non troppo
2. Larghetto
3. Rondo: Allegro

Przerwa / Intermission

Johannes Brahms (1833-1897)

II Symfonia D-dur op. 73

Symphony No. 2 in D major, Op. 73

1. Allegro non troppo
2. Adagio non troppo
3. Allegretto grazioso (quasi andantino)
4. Allegro con spirito

Anne-Sophie Mutter – skrzypce / violin

Narodowa Orkiestra Symfoniczna Polskiego Radia w Katowicach

Polish National Radio Symphony Orchestra in Katowice

Cristian Măcelaru – dyrygent / conductor



Ambasada
Republiki Federalnej Niemiec
Warszawa



Współorganizatorem koncertu jest Sinfonia Varsovia
The concert is co-organised by Sinfonia Varsovia

**Sinfonia
ORKIESTRA
Varsovia**



Anne-Sophie Mutter



Cristian Măcelaru

Ludwig van Beethoven

Uwertura *Coriolan* op. 62

Ukończona: 1807; prawykonana: marzec 1807, Wiedeń; wydana: Wiedeń 1808;
dedykacja: Heinrich Joseph Edler von Collin.

Uwertura do tragedii H.J. Collina w godnej siebie interpretacji wywiera wrażenie głębokie, nawet poruszające. Rzecz nie jest jednak ani jednoznaczna ani oczywista. *Coriolan* należy do Beethovena utworów kontrowersyjnych. Miewał i miewa entuzjastycznych zwolenników, lecz w historii jego oddziaływania nie brak też było krytyków, i to znaczących.

Rzymskiego bohatera, obrońcę miasta przed barbarzyńcami spotyka krańcowa niewdzięczność: w wyniku intryg zostaje skazany na banicję. By pomścić krzywdę, sprzęga się z wrogami ojczyzny i tylko łzy żony i matki odwodzą go od zemsty. Ginie. U Szekspira – z rąk zdradzonych barbarzyńców, u Collina, który ponownie wątek tragicznego bohatera wziął na warsztat – z ręki własnej, w wyniku wyrzutów sumienia. Heinrich Joseph von Collin, rówieśnik i dobry znajomy Beethovena pisze tragedię o Coriolanie w roku 1802 i tegoż roku wystawia w Teatrze Dworskim. Dla wprowadzenia w nastrój wykorzystuje fragmenty Mozartowskiego *Idomenea*, grane między scenami dramatu. *Coriolan* Collina podbija Wiedeń; również Beethovena, w którego psychice odezwał się rezonans dla antycznego bohatera. W roku 1807 komponuje dla *Coriolana* uwerturę, jako własną interpretację tragedii. Collin w kwietniu tego samego roku włącza ją w przedstawienie.

- *Allegro con brio*. Akordy uderzane z najwyższą siłą padają w ciszę, przedzielane pauzami. Muzyka wprowadza *in medias res*, w konflikt, któremu sama nie wróży szczęśliwego rozwiązania. Smyczki poddają temat główny, rosnący od ciszy do grzmotu, surowy, suchy, ascetyczny. Interpretatorzy słyszą w nim uosobienie Coriolana, jego hardej, gwałtownej, nie panującej nad sobą natury. W drugim z tematów, śpiewnym i płynnym, niesionym przez skrzypce i zespół instrumentów dętych, znajdują wyraz uczuć reprezentujących drugą stronę wewnętrznego konfliktu, tę która przeważa, lecz doprowadzi do śmierci bohatera.

Przebieg uwertury, jej muzyczną narrację można rozpatrywać z punktu widzenia formy sonatowego *allegro*. I będzie to allegro dziwne, pozbawione samoistnie muzycznej logiki. Można również spojrzeć na nią jak na wyrażoną dźwiękiem sekwencję zdarzeń, a jeszcze bardziej – przeżyć „podmiotu lirycznego” utworu – od zaistnienia konfliktu sumienia do owego konfliktu tragicznego rozwiązania. I wówczas „niedokończone” zakończenie *Coriolana* zyska swój sens. Uwertura kończy się przerwaniem tematu przez powrót akordów złowróżbnego mementa. Wygasa wśród urywanych fraz i suchego brzmienia pizzicat. Sądzone, że Beethoven uwertury nie dokończył; usiłowano nawet dokończyć zakończenie „godne” Beethovenowskiego stylu. Takie znakomitości jak Aleksander W Thayer, główny monografista kompozytora czy Hugo Riemann, słynny teoretyk, zaliczyli *Coriolana* do utworów nieudanych: pisząc uwerturę twórca *Eroiki* dysponował już przecież znakomitą, wielobarwną techniką orkiestracyjną, której w *Coriolanie* ani śladu. Wagner ujrzał wprawdzie w utworze poemat symfoniczny *avant la lettre*, lecz miał to nieszczęście, iż zinterpretował go, mając przed sobą tragedię Szekspira, a nie Collina. Tylko ci, którzy sens utworu znajdowali w jego niepowtarzalnej ekspresji, wymagający koncentracji „środków ubogich”, byli w stanie zrozumieć i odczuć intencje twórcy.

Mieczysław Tomaszewski

Ludwig van Beethoven

Coriolan Overture, Op. 62

Completion: 1807; first performance: March 1807, Vienna; publication: Vienna, 1808;
dedicated to: Heinrich Joseph Edler von Collin.

The overture to H.J. Collin's tragedy in the right interpretation has a deep, or even a disturbing, effect. However, this is neither unequivocal nor obvious: *Coriolan* is one of Beethoven's controversial works. It has had its enthusiastic advocates, but there has been no lack, too, of critics, including some significant ones. The Roman hero, his city's defender against barbarians, is treated with ungratefulness and banished. To avenge himself he conspires with the enemies of his country and only the tears of his wife and his mother restrain him from treason. He dies. In Shakespeare – at the hands of the betrayed barbarians, in Collin, who re-worked the tragic hero's story – by his own hand, through remorse.

Heinrich Joseph von Collin, Beethoven's good friend and contemporary, writes his tragedy of Coriolanus in 1802 and presents it at the Court Theatre in the same year. He uses fragments of Mozart's *Idomeneo* to help build up the mood in between the acts. Collin's *Coriolan* takes Vienna by storm; it also enchants Beethoven, whose psyche is well attuned to the Antique hero. Beethoven composes the overture for *Coriolan*, his own interpretation of the tragedy, in 1807. In April the same year, Collin makes it part of his production.

- *Allegro con brio*. The chords, struck with the greatest force, interspersed with pauses, fall into silence. The music is an introduction into the *medias res*, into the conflict itself, the sad resolution of which it seems to foretell. The strings bear the main theme, rising from silence to a thunder, severe, plain, ascetic. Interpreters recognise there the presence of Coriolanus, of his haughty, violent, unruly nature. In the second theme, singing and graceful, carried by the strings and the wind instruments, they find an expression of emotions representing the other side of the conflict, the one that will triumph but, at the same time, lead to the protagonist's death. The course of the overture, its narration, can be discussed in terms of the form of a sonata allegro. A curious allegro it is, one devoid of an independent musical logic. It can also be viewed as a sequence of events presented with sound, and, even more so – of the "speaker's" experiences – from the conflict of conscience to the conflict's tragic resolution. Then *Coriolan's* "unfinished" ending makes sense. The overture ends with the theme being interrupted by the return of the chords of the ominous memento; it recedes in broken phrases and dry-sounding pizzicatos.

It was generally believed that Beethoven had never finished the overture; some even tried to complete it in a way "worthy" of Beethoven's style. Such authorities as Alexander W Thayer, the composer's principal monographer, or Hugo Riemann, the famous theoretician, saw *Coriolan* as a deficient composition: it is true that, at the time of the composition of the overture, the author of *Eroica* possessed already an excellent, multicoloured orchestration technique, of which no trace can be found in *Coriolan*. Wagner viewed the work as a symphonic poem *avant la lettre*, yet he, unfortunately for himself, interpreted it in terms of Shakespeare's, not Collin's, play. The composer's intentions could only be understood and sensed by those who found that sense in the work's unrivalled expression, requiring a concentration of "economic means".

Mieczysław Tomaszewski



Narodowa Orkiestra Symfoniczna Polskiego Radia w Katowicach
Polish National Radio Symphony Orchestra in Katowice



Ludwig van Beethoven

Koncert skrzypcowy D-dur op. 61

Powstanie: 1806; prawykonanie: 23 XII 1806, Wiedeń; wydanie: Wiedeń 1809;

dedykacja: Stephan von Breuning.

Swój jedyny koncert skrzypcowy napisał Beethoven na prośbę Franza Clementa, koncertmistrza i dyrygenta Theater an der Wien, który pragnął uświetnić nowym dziełem mistrza swą „akademię” – jak wówczas mówiono, czyli koncert benefisowy zaplanowany na okres Świąt Bożego Narodzenia. Beethoven długo zwlekał z ukończeniem obiecanego utworu i – jak wiadomo z relacji Carla Czernego – Clementowi pozostało bardzo mało czasu na jego przygotowanie. Słynął jednak z fenomenalnej pamięci i świetnej techniki, więc bez większych problemów, ale z umiarkowanym powodzeniem wykonał koncert na wspomnianej akademii 23 grudnia 1806 roku.

Anton Schindler, pierwszy biograf Beethovena, napisał wprost, że *Koncert skrzypcowy* został przyjęty bez jakiegokolwiek aplauzu; dla ówczesnych słuchaczy była to muzyka zbyt skomplikowana, a skrzypków odstraszały jego techniczne trudności. Twierdzono nawet, że jest wręcz niewykonalny. Przełom w jego recepcji nastąpił dopiero w 1844 roku, kiedy to Joseph Joachim, wówczas trzynastoletnie „cudowne dziecko”, wzbudził zachwyt wykonaniem *Koncertu* z Londyńskimi Filharmonikami pod dyрекcją Feliksa Mendelssohna. Później, już jako dojrzały artysta, Joachim skomponował do niego doskonałe, stylowe kadencje, nadal bardzo cenione i często grywane.

W *Koncercie skrzypcowym* op. 61 mimo wyraźnej – wówczas nowatorskiej – tendencji do symfonizacji gatunku, pierwszoplanowa rola instrumentu solowego została zachowana. Uderzająca jest nie tylko gładkość faktury skrzypcowej w utworze będącym dziełem kompozytora-pianisty, lecz także wielkie wyczucie, z jakim Beethoven ukształtował proporcje brzmieniowe między cichszymi z natury skrzypcami a orkiestrą. W lirycznych kantylenach i w środkowym *Larghetto* partia skrzypcowa upodabnia się do uduchowionego śpiewu, ale w wielu fragmentach – zwłaszcza w finałowym *Rondzie* – lśni wirtuozowskim polotem. Znane dobrze Beethovenowi znakomite predyspozycje techniczne Clementa nie pozostały bez wpływu na jej ukształtowanie, m.in. na śmiałe wykorzystanie gry w wysokich pozycjach, co było podobno specjalnością skrzypka.

Clement miał bujny temperament i skłonności do swobodnego, cygańskiego stylu życia, ale Beethoven lubił go szczerze, o czym świadczy też żartobliwa dedykacja na rękopisie: „Concerto par Clementa pour Clement, direttore al teatro a Vienna”. Jednak w wydaniu drukowanym usunął ją i zadedykował *Koncert skrzypcowy* Stephanowi von Breuningowi, jednemu ze swych najbliższych i najwierniejszych przyjaciół.

Adam Walaciński

Ludwig van Beethoven

Violin Concerto in D major, Op. 61

Completion: 1806; first performance: 23rd December 1806, Vienna; published in: Vienna, 1809;

dedication: to Stephan von Breuning.

Beethoven wrote his only violin concerto at the bidding of Franz Clement, concertmaster and conductor at the “Theater an der Wien,” who needed it for what was then called his “academy,” i.e. a benefit concert planned for Christmastime. Beethoven tarried; according to Carl Czerny, Clement was left with very little time to practice. Yet, thanks to his outstanding memory and remarkable technique, he was able to perform the concerto during the above-mentioned event on December 23rd, 1806 – without problem if with limited success.

Anton Schindler, Beethoven’s first biographer, wrote that *Violin Concerto* was received with no acclaim at all; it was too complex a work for the audiences of the time and too much of a technical problem for violinists. According to some of the latter, it was simply unplayable. The breakthrough in its reception only came when, in 1844, Joseph Joachim, then a child prodigy of 13, created a stir with his performance of the concerto with the London Philharmonic Orchestra under Felix Mendelssohn. Later, already as a mature artist, Joachim composed additional splendid and stylish cadenzas, still valued and frequently performed nowadays.

In the *Violin Concerto* op. 61, despite the visible tendency to symphonize the genre (then a novelty), the solo instrument maintains its leading role. What is striking here is not only the smoothness of violin texture in a piece by a composer-pianist, but also Beethoven’s great intuition in handling the proportions between the naturally-quieter violin and orchestra. In the lyrical cantilenas and the middle *Larghetto*, the violin part becomes much like a spiritual song; yet it still shines with virtuosic dazzle in numerous fragments, including the final *Rondo*. Beethoven was well acquainted with Clement’s fantastic technical prowess, which must have had an impact on his bold use of high positions, reportedly one of the violinist’s specialities.

Clement himself was a temperamental man with a Bohemian lifestyle, but Beethoven must have liked him a lot, as evidenced by the jocular dedication in the manuscript: “Concerto par Clemenza pour Clement, direttore al teatro a Vienna.” Still, the dedication has been removed from the printed score; instead, *Violin Concerto* has been dedicated to Stephan von Breuning, one of Beethoven’s closest and most faithful friends.

Adam Walaciński

Johannes Brahms

II Symfonia D-dur op. 73

Ukończona: 1877; prawykonanie: 30 XII 1877, Wiedeń; pierwsze wydanie: Berlin 1878.

Swoją pierwszą *Symfonię c-moll* op. 68 Brahms ukończył w 1876 roku, po kilkunastu latach pracy, przebiegającej z mniejszymi i większymi przerwami – miał wówczas 43 lata. Przyjęta została znakomicie, okrzyknięto ją mianem „dziesiątej” symfonii Beethovena, a wiedeński krytyk Eduard Hanslick zaproponował nawet nazwę „Appassionaty”. Na kolejną symfonię nie trzeba było czekać długo. Lato 1877 roku Brahms spędzał w Pörttschach nad jeziorem Wörthersee w Karyntii. Pisał stamtąd do Hanslicka o pracy nad nowym dziełem, o przepełniających jego serce gorących uczuciach, o pięknie tamtejszej przyrody. W tym samym czasie, z właściwym sobie „humorem” rozpowiadał przyjaciołom, że jego nowa symfonia, w *f-moll*, będzie melancholijna, posępna, ponura – jak nigdy dotąd. Wydawcy Simrockowi radził nawet, by partyturę wydał z żałobną obwódką, gdyż wymaga tego charakter muzyki.

„Tajemnica” wydała się podczas wiedeńskiego prawykonania. Symfonia oczarowała słuchaczy, trzecią część bisowano. Zauważono też „wiedeński” charakter dzieła, a niezawodny Hanslick znów zaproponował nazwę, tym razem „Symfonii pastoralnej”. Istotnie, wstępne brzmienia rogów, miękkie, tercjowo-sekstowe mikstury drzewa, szeroko rozlewające się diatoniczne melodie, czyste harmonie... – mogłaby to być Brahmsowska „symfonia natury”. Przepełnione cudownymi melodiami pierwsze *Allegro ma non troppo*, głębokie, miejscami niemal namiętne *Adagio non troppo*, lekka stylizacja menueta *Allegretto grazioso* w miejsce tradycyjnego scherza – wszystko to znajduje ujście w porywającym finale *Allegro con spirito*, w którym usłyszymy prawdziwą afirmację – nie tylko natury, lecz i życia. A latem kolejnego, 1878 roku, w tym samym Pörttschach, Brahms stworzył równie cudowny *Koncert skrzypcowy D-dur*.

Jeśli często podkreśla się, że symfonia Brahmsa silnie związana jest z tradycją Beethovenowską, to dla równowagi warto zauważyć iż z *Pastoralnej* Brahmsa – i z podobnego wsłuchania się w „głos natury” – wywodzą się dwa inne wspaniałe dzieła: VI *Symfonia D-dur* Antonína Dvořáka i II *Symfonia D-dur* Jeana Sibeliusa. Bodaj nic nie jest w sztuce tak cenne, jak owa ciągłość tradycji – kiedy to wielkie dzieła rodzą kolejne wielkie dzieła.

Stanisław Kosz

Johannes Brahms

Symphony No. 2 in D major, Op. 73

Written: 1877; first performed: 30 December 1877, Vienna; first published: 1878, Berlin.

Brahms completed his first symphony (in C minor, Op. 68) in 1876 after several years of work with longer and shorter interruptions. He was 43 at the time and the piece received fantastic acclaim and was lauded as Beethoven's "Tenth" symphony. A Viennese critic, Eduard Hanslick even suggested the name of "Appassionata". It did not take long to see the following one. Brahms spent the summer of 1877 in Pörschach on Lake Wörthersee in Carinthia from where he wrote to Hanslick about his work on the new piece, the fervent feelings bursting from his heart, and the beauty of local nature. At the same time, with his mischievous sense of humour, Brahms would let his friends know that his new symphony in F minor would be melancholic, sombre, and gloomy as never before. He even suggested to the publisher Simrock that the score is printed with a mournful black border, as this is what the character of music calls for. The "secret" was revealed at the world premiere in Vienna. The symphony enchanted the audience, the third movement was encored. The "Viennese" character of the work was noted, and the invaluable Hanslick offered a name again, this time the "Pastoral Symphony". Indeed, the initial sound of the horns, the soft blends of the woods in thirds and sixes, the broadly spreading diatonic melodies and pure harmonies could really be Brahms's "symphony of nature". The first *Allegro ma non troppo*, brimming with wondrous melodies, the following deep and nearly "passionate" in places *Adagio non troppo*, the slight minuet styling in the *Allegretto grazioso* replacing the traditional scherzo – they all find release in the captivating finale of *Allegro con spirito*, where you hear a true affirmation not only of nature but also of life. In the summer of the following year, in the same Pörschach, Brahms would compose an equally wonderful *Violin Concerto* in D major.

As it is often emphasised that Brahms's symphonic works are strongly connected to the Beethoven tradition, it is worth noting for balance's sake that Brahms's "Pastoral" and similar insight into the "voice of nature" gave rise to two other magnificent works: Antonín Dvořák's *Symphony No. 6 in D major*, and Jean Sibelius's *Symphony No. 2 in D major*. Perhaps there is nothing as precious in art as that continuity of tradition when great works give rise to following great works.

Stanisław Kosz

Anne-Sophie Mutter to prawdziwy muzyczny fenomen: znana w świecie muzyki klasycznej nie tylko jako solistka, ale również jako mentorka i wizjonerka, od ponad czterdziestu lat stale gości we wszystkich najważniejszych salach koncertowych świata. Zdobywczyni czterech nagród Grammy, artystka równie chętnie wykonuje powszechnie znany, tradycyjny repertuar, co współuczestniczy w kształtowaniu przyszłości muzyki, mając na swoim koncie dwadzieścia pięć premierowych wykonanych utworów. Wśród kompozytorów, którzy dedykowali jej swoje dzieła znaleźli się m.in. Sebastian Currier, Henri Dutilleux, Sofia Gubaidulina, Witold Lutosławski, Norbert Moret, Krzysztof Penderecki, Sir André Previn, Wolfgang Rihm i John Williams. Ponadto skrzypaczka angażuje się w liczne projekty dobroczynne i z wielkim poświęceniem wspiera przyszłe elity muzyczne: jesienią 1997 roku założyła Stowarzyszenie Przyjaciół Fundacji Anne-Sophie Mutter e.V., a w 2008 roku Fundację Anne-Sophie Mutter. Kalendarz koncertowy artystki na rok 2018 obejmuje występy m.in. w Azji, Australii, Europie i Ameryce Północnej i już po raz kolejny stanowi odzwierciedlenie jej wszechstronnego talentu i niedoścignionej pozycji w świecie muzyki klasycznej: w marcu Anne-Sophie Mutter wykonuje światową premierę *The Fifth Season* na skrzypce i fortepian André Previna w Carnegie Hall, a w listopadzie znów wprowadzi słuchaczy na *terra incognita*, prezentując po raz pierwszy utwór na dwoje skrzypiec południowokoreańskiej kompozytorki Unsuk Chin. Jest to również rok, w którym centralne miejsce w repertuarze artystki zajmują dzieła skrzypcowe Krzysztofa Pendereckiego dla uczczenia 85. urodzin kompozytora i podkreślenia wielu lat wspólnej przyjaźni. Składając hołd Pendereckiemu, artystka wykona dzieła skomponowane specjalnie dla niej i które sama po raz pierwszy wykonała, m.in. *II Koncert skrzypcowy „Metamorfozy”* (premiera w 1995 roku), *II Sonatę na skrzypce i fortepian* (2000), *Duo concertante per violino e contrabbasso* (2011) i *La Follię* na skrzypce solo (2013). Podwójne wydanie płytowe wszystkich dzieł Krzysztofa Pendereckiego dedykowanych Anne-Sophie Mutter, obejmujące także pierwsze światowe nagranie *II Sonaty na skrzypce i fortepian*, ukaże się latem 2018 roku.

W listopadzie 2017 roku Anne-Sophie Mutter została uhonorowana przez Rumunię Orderem Narodowym Zasługi klasy Wielkiego Oficera i jeszcze w tym samym miesiącu otrzymała francuski Order Sztuki i Literatury klasy komandorskiej. Wśród licznych odznaczeń skrzypaczki znajdują się ponadto: Krzyż Komandorski Orderu Zasługi Republiki Federalnej Niemiec, francuski Narodowy Order Legii Honorowej, Bawarski Order Zasługi oraz Krzyż Oficerski Odznaki Honorowej za Zasługi dla Republiki Austrii.

anne-sophie-mutter.de

Anne-Sophie Mutter is a musical phenomenon: for more than 40 years this virtuoso has been a fixture in all the world's major concert halls, making her mark on the classical music scene as a soloist, mentor and visionary. This four-time Grammy Award winner is just as committed to performances of the traditional composers as she is to championing the future of music: so far she has given world premieres of 25 different works. Sebastian Currier, Henri Dutilleux, Sofia Gubaidulina, Witold Lutoslawski, Norbert Moret, Krzysztof Penderecki, Sir André Previn, Wolfgang Rihm and John Williams have all composed for Anne-Sophie Mutter. Furthermore, she is involved in numerous benefit projects and dedicated to supporting tomorrow's musical elite: in the autumn of 1997 she founded the "Association of Friends of the Anne-Sophie Mutter Foundation e.V.", to which the Anne-Sophie Mutter Foundation was added in 2008.

Anne-Sophie Mutter's 2018 concert calendar features engagements in Asia, Australia, Europe and North America, once again reflecting the violinist's musical versatility and her unparalleled prominence in the world of classical music: in March she will perform the world premiere of André Previn's composition *The Fifth Season* for violin and piano at Carnegie Hall. In November, she will be introducing audiences to musical terra incognita once more when she will be premiering a composition for two violins by the South Korean composer Unsuk Chin. Throughout this year, violin works by Krzysztof Penderecki will occupy a central place in Anne-Sophie Mutter's repertoire in commemoration of the composer's 85th birthday in 2018 and the many years of friendship between herself and the Polish composer. In Penderecki's honour, she will play works especially written for her by him, i.e. *Violin Concerto No. 2 "Metamorphoses"* (which she premiered in 1995) and the *Sonata No. 2 for Violin and Piano* (premiered by her in 2000), the *Duo concertante per violino e contrabbasso* (premiered by her in 2011) as well as *La Follia* for solo violin (which she premiered in 2013). A double CD featuring all of Penderecki's works dedicated to Anne-Sophie Mutter, including the first ever recording of the *Sonata No. 2 for Violin and Piano*, is scheduled for release in the late summer of 2018.

In November 2017, Romania awarded Anne-Sophie Mutter the Order of Cultural Merit with the rank of Grand Officer; in the same month France conferred on her the insignia of Commander of the French Order of the Arts and Literature. The violinist is likewise the recipient of the German Grand Order of Merit, the French Medal of the Legion of Honour, the Bavarian Order of Merit, and the Decoration of Honour for Services to the Republic of Austria, to name just a few.

anne-sophie-mutter.de

Narodowa Orkiestra Symfoniczna Polskiego Radia w Katowicach (NOSPR)

NOSPR pełni rolę ambasadora kulturalnego, reprezentującego kraj na międzynarodowej scenie muzycznej. Orkiestra współpracowała z gronem największych kompozytorów drugiej połowy XX wieku – Witoldem Lutosławskim, Henrykiem Mikołajem Góreckim i Krzysztofem Pendereckim – prezentując pierwsze wykonania ich dzieł.

Zespół utworzył w 1935 roku w Warszawie i prowadził do wybuchu II wojny światowej Grzegorz Fitelberg. W roku 1945 orkiestrę reaktywował w Katowicach Witold Rowicki. W 1947 roku dyрекcję artystyczną objął ponownie Fitelberg. Po jego śmierci (1953) zespołem kierowali kolejno Jan Krenz, Bohdan Wodiczko, Kazimierz Kord, Tadeusz Strugała, Jerzy Maksymiuk, Stanisław Wisłocki, Jacek Kaspszyk, Antoni Wit, Gabriel Chmura i ponownie Jacek Kaspszyk. We wrześniu 2000 roku dyrektorem naczelnym i programowym orkiestry została Joanna Wnuk-Nazarowa. W sierpniu 2012 roku funkcję dyrektora artystycznego i pierwszego dyrygenta objął Alexander Liebreich.

Prócz nagrań archiwalnych dla Polskiego Radia orkiestra zrealizowała ponad 200 płyt CD dla wielu renomowanych wytwórni (m.in. Decca, EMI, Philips, Chandos, Naxos). Za dokonania fonograficzne zespół wyróżniony został licznymi nagrodami, m.in. Diapason d'Or i Grand Prix du Disque de la Nouvelle Académie du Disque, Cannes Classical Award, MIDEM Classical Award. W 2017 roku nagranie płytowe *Szymanowski, Lutosławski* – dokonane przez NOSPR pod batutą Alexandra Liebreicha, z udziałem Gautiera Capuçon – zostało uhonorowane International Classical Music Award; jest to trzeci album serii z muzyką polską klasyków XX wieku.

Orkiestra występowała z wieloma znakomitymi dyrygentami i solistami na całym świecie. Zrealizowała szereg projektów, które spotkały się z entuzjastycznym przyjęciem międzynarodowej krytyki, m.in. *Maraton twórczości Henryka Mikołaja Góreckiego*, *Pociąg do muzyki Kilara czy Muzyczna podróż morska*. Od 2005 roku NOSPR jest organizatorem biennale – Festiwalu Prawykonan *Polska Muzyka Najnowsza*, którego 7. edycja była nominowana do nagrody Koryfeusz Muzyki Polskiej 2017 w kategorii Muzyczne Wydarzenie Roku.

nospr.org.pl

Polish National Radio Symphony Orchestra in Katowice (NOSPR)

The NOSPR fulfils the role of a cultural ambassador representing Poland on the international music scene. The orchestra has collaborated with some of the greatest composers of the second half of the 20th century, to mention Witold Lutosławski, Henryk Mikołaj Górecki, and Krzysztof Penderecki, and performed the premieres of their works.

The ensemble was created in Warsaw in 1935 and led by Grzegorz Fitelberg until the outbreak of the Second World War. In 1945, the orchestra was reactivated in Katowice by Witold Rowicki, and Fitelberg reassumed the post of its artistic director in 1947. After his death in 1953, the ensemble was managed successively by Jan Krenz, Bohdan Wodiczko, Kazimierz Kord, Tadeusz Strugała, Jerzy Maksymiuk, Stanisław Wisłocki, Jacek Kaspszyk, Antoni Wit, Gabriel Chmura, and Jacek Kaspszyk again. In September 2000, Joanna Wnuk-Nazarowa became its executive and programme director. In August 2012, the post of the artistic director and principal conductor was taken by Alexander Liebreich.

Aside from archival recordings for the Polish Radio, the orchestra has recorded over 200 CDs for many renowned labels (among others Decca, EMI, Philips, Chandos, and Naxos), and has been awarded many prizes for its recording achievements, among others the Diapason d'Or and Grand Prix du Disque de la Nouvelle Académie du Disque, Cannes Classical Award and MIDEM Classical Award. In 2017 their *Szymanowski, Lutosławski* CD under Alexander Liebreich with soloist Gautier Capuçon, NOSPR's third album in the Polish 20th-century classics series, won an International Classical Music Award.

The orchestra has performed with a plethora of globally acclaimed conductors and soloists. It has executed a range of spectacular projects, enthusiastically welcomed by international critics, to mention Marathon of Górecki Works, Drive to Kilar's Music, and the Musical Marine Voyage. Since 2005, the orchestra has organised the biennial Festival of World Premieres *Polish Modern Music*, whose 7th edition was nominated to the Polish Music Coryphée Award in the Music Event of the Year category.

nospr.org.pl

Cristian Măcelaru, powołany niedawno na stanowisko dyrektora muzycznego i dyrygenta Festiwalu Muzyki Współczesnej Cabrillo, zasłynął jako najszybciej wstępująca gwiazda w świecie dyrygentury. Rozpoczynając sezon koncertowy Festiwalu Cabrillo w sierpniu 2017 roku, jednocześnie zakończył trzyletni kontrakt dyrygenta-rezydenta Orkiestry Filadelfijskiej (przed objęciem rezydentury Măcelaru przez dwa sezony pełnił tam funkcję drugiego dyrygenta, a jeszcze wcześniej – przez jeden sezon od września 2011 roku – asystenta dyrygenta.) Debiut Măcelaru w ramach koncertów abonamentowych Orkiestry Filadelfijskiej miał miejsce w 2013 roku. Od tego czasu artysta blisko współpracuje z zespołem, prowadząc go podczas dorocznych koncertów abonamentowych i innych ważnych wydarzeń.

Cristian Măcelaru otworzył sezon koncertowy 2017/18 Narodowej Orkiestry Symfonicznej w Waszyngtonie, a także powrócił do Filadelfii, by poprowadzić w trzy koncerty abonamentowe oraz *Mesjasza*. Kalendarz dyrygenta na bieżący sezon objął ponadto występy gościnne z orkiestrami Dallas, Pittsburgha, St. Louis, Atlanty, Seattle, Cincinnati, Milwaukee, San Diego i Vancouver, a także z zespołami europejskimi: Deutsches Symphonie-Orchester Berlin, Bayerische Staatsoper, WDR Sinfonieorchester, Orchestre Philharmonique de Radio France, Szwedzką Orkiestrą Radiową, Duńską Narodową Orkiestrą Symfoniczną, Halle Orchestra i Royal Scottish National Orchestra. W lecie 2017 roku Măcelaru zadebiutował z Cleveland Orchestra podczas Blossom Festival. Był także gościem festiwalu Grand Teton i Interlochen. Zwycięzca Konkursu Dyrygenckiego im. Sir Georga Soltiego w 2014 roku, dwa lata wcześniej otrzymał nagrodę „Sir Georg Solti Emerging Conductor Award”. Obecnie mieszka w Filadelfii.

macelaru.com

Cristian Măcelaru, the newly appointed Music Director and Conductor for the Cabrillo Festival of Contemporary Music, has established himself as one of the fastest-rising stars in the conducting world. He had his inaugural season at Cabrillo in August 2017 and completed his tenure with the Philadelphia Orchestra as Conductor-in-Residence, a title he held for three seasons. Prior to that, he was Associate Conductor for two seasons and previously Assistant Conductor for one season from September 2011. He made his Philadelphia Orchestra subscription debut in April 2013 and continues to maintain a close relationship with the orchestra, leading them in annual subscription programmes and other special concerts. The 2017/18 season saw Măcelaru opening the National Symphony Orchestra's season in Washington D.C. and returning to the Philadelphia Orchestra on three subscription programmes plus *Messiah* concerts. He guest conducts the symphony orchestras of Dallas, Pittsburgh, St. Louis, Atlanta, Seattle, Cincinnati, Milwaukee, San Diego and Vancouver. Internationally he leads the Deutsches Symphonie-Orchester Berlin, Bayerische Staatsoper, WDR Sinfonieorchester, Orchestre Philharmonique de Radio France, Swedish Radio Symphony, Danish National Symphony Orchestra, Halle Orchestra and Royal Scottish National Orchestra. In the summer of 2017, Măcelaru made his debut with the Cleveland Orchestra at the Blossom Festival and also made further appearances at the Grand Teton and Interlochen Festivals. Măcelaru was the winner of the 2014 Solti Conducting Award. Before that, in 2012, he was the recipient of the Sir Georg Solti Emerging Conductor Award. He currently resides in Philadelphia.

macelaru.com

Stowarzyszenie im. Ludwiga van Beethovena

Ludwig van Beethoven Association

ul. Sławkowska 14/7

31-014 Kraków – Poland

tel./fax: + 48 12 423 15 17

e-mail: biuro@beethoven.org.pl

www.beethoven.org.pl

Produkcja / Production:

Elżbieta Chojnowska, Iwona Dyrduł,
Marta Gołda-Zajac, Sylwia Idźkiewicz-Lichočka,
Małgorzata Jachym-Czyż, Filip Nazar,
Małgorzata Szyndel, Irena Tarkowska,
Joanna Tomaszewska, Mirosława Wachowska-Nowak.

Biuro prasowe / Press room: Jakub Lis, Michał Smolis.

Katalog jest wydawany przez Stowarzyszenie
im. Ludwiga van Beethovena

The Festival catalog is published by Ludwig
van Beethoven Association

Redakcja i koordynacja / Coordinating Editor:
Ewa Siemda

Opracowanie graficzne / Graphic layout by:
Witold Siemaszkiewicz

Tłumacze / Translators:

Piotr Krasnowolski, Xymena Pietraszek-Płatek,
Tomasz Tesznar

Noty biograficzne wykonawców na podstawie
dostarczonych materiałów / Performer's biographies
based on submitted material

Fotograficy / Photographs:

Bartek Barczyk, Monika Höfler, Sorin Popa, archiwum
Stowarzyszenia im. LvB / LvB Association archives.

© 2018, Stowarzyszenie im. Ludwiga van Beethovena /
Ludwig van Beethoven Association

Obsługę prawną Stowarzyszenia im. Ludwiga
van Beethovena oraz Wielkanocnego Festiwalu
im. Ludwiga van Beethovena zapewnia kancelaria
Tomasik Pakosiewicz Groele Adwokaci i Radcowie
Prawni Sp.p. w Krakowie
(**www.tpg.net.pl**)

The Ludwig van Beethoven Association and the
Ludwig van Beethoven Easter Festival use legal
services kindly provided by the TPG Law Firm Kraków
(kancelaria Tomasik Pakosiewicz Groele Adwokaci
i Radcowie Prawni Sp.p. w Krakowie;
www.tpg.net.pl)



Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego

Dofinansowano
ze środków Ministerstwa
Kultury i Dziedzictwa
Narodowego



MIASTO
STOŁECZNE
WARSZAWA



Festiwal zrealizowany
dzięki wsparciu
finansowemu Miasta
Stołecznego Warszawy



**FILHARMONIA
NARODOWA**
Dyrektor Artystyczny JACEK KASPSZYK

TEATR WIELKI
**OPERA
NARODOWA**



ZACHĘTA

**Sinfonia
Varsovia**



**INSTITUT
ADAMA
MICKIEWICZA**

CULTUREP ADAM
MICKIEWICZ
INSTITUTE

PARTNER GŁÓWNY



MECENAS



REGENT
WARSAW HOTEL

Bank Zachodni WBK
Grupa Santander

ALBERT RIELE
SWISS WATCHES 1881

UTAL LICENSE PLATE
SOLUTIONS

HEXELINE

VISTULA

Litus
HOTEL & RESTAURACJE



Perlage



Bazylierek
STARE MIASTO

eventim.pl
MAMY TWOJ BILET

TVP
KULTURA

pap
POLSKA AGENCJA PRASOWA



RZECZPOSPOLITA

VIVA!

URODA

MODA

LAVIE

THINKTANK

JCDecaux

WARSAW
CHOPIN
AIRPORT



LOTNISKO
CHOPINA
WARSZAWA

STRÖER

BEETHOVEN
MAGAZINE